

SZKLANKĄ po ŁAPKACH

czyli 3 Pułapki Młodego Menedżera

Objęcie stanowiska liniowego kierownika sprzedaży (RSM, DSM, ASM) czy kierownika produktu to upragniony etap w karierze wielu przedstawicieli.

Tym bardziej upragniony, że coraz trudniejszy do zdobycia.

Dlaczego coraz trudniejszy do zdobycia? Z jednej strony, narzędzia stosowane w procesach rekrutacji stają się coraz bardziej wyrafinowane (testy, centra oceny, wywiady pogłębione, referencje coraz częściej zbierane przed podjęciem decyzji o zatrudnieniu kandydata). Z drugiej strony, czynniki takie jak: liczne fuzje i przejęcia na rynku farmaceutycznym, malejąca

dostęp przedstawicieli do lekarzy, ograniczenia wynikające z regulacji prawa farmaceutycznego i obostrzenia i stosowanie procedur wewnątrzfirmowych (tzw. compliance), ograniczają decyzje o tworzeniu nowych stanowisk menedżerskich średniego szczebla. Do tego dochodzi konieczność maksymalizacji poziomu kompetencji liderskich w organizacjach, umożliwiającą osiąganie pożądaných wyników w coraz trudniejszych i coraz bardziej konkurencyjnych warunkach rynkowych. Nietrudno zrozumieć, że organizacje stają się coraz bardziej wymagające w procesie doboru osób do kadry kierowniczej.

Tak więc osiągnięcie szczytu kierowniczego jest trudnym wyzwaniem. Dzisiaj osoba, która przejdzie przez sito rekrutacji, ma z reguły wysoki potencjał i szansę na przekształcenie go w umiejętności lider-

skie. Potrzebna jest do tego wiedza zdobyta podczas szkoleń, czy indywidualna edukacja, konstruktywne refleksje z sukcesów ale i porażek, czyli to, co w rozwoju zawodowym najważniejsze, nauka poprzez doświadczenie. A to wymaga wiele czasu. Nie unikniesz błędów wynikających z braku doświadczenia czy deficytów wiedzy. Z pewnością przekujesz je na późniejsze sukcesy.

W tym artykule podzielę się z Tobą doświadczeniami swoimi i osób, z którymi pracowałam jako Coach, osób, które wpadały w różne pułapki i wykonywały sporą pracę, żeby się z nich wydostać. Może z tych doświadczeń skorzystasz, a może zainspirują Cię do prostu do skoncentrowania uwagi na własnych doświadczeniach, jeżeli zamierzasz zostać menedżerem lub właśnie objąć to stanowisko.

Co to jest pułapka?

Prosty mechanizm. Przynęta, ona wysłała sygnał „jestem smakowitym kąskiem! Chodź tu, spróbuj mnie”. Pułapki najczęściej zastawiamy na myszy. Są bardzo inteligentne. Ale chęć skosztowania smakołyka jest silniejsza. Mniemam! I co? Obcięty łebek. Co innego obiecywał ten serek... Z pułapką na młodego kierownika jest podobnie. Biegnie do obietnicy, a efekt bywa odwrotny do zamierzonego. Na szczęście jesteśmy bardziej inteligentni niż mysz, więc na ucięciu głowy nie kończy się (przynajmniej za pierwszym razem)...

Anna Augustyn specjalizuje się w pracy z menedżerami nad rozwojem ich kompetencji przywódczych, założycielka firmy Augustyn Consulting, od dziesięciu lat wspierającej organizacje farmaceutyczne w pozyskiwaniu i rozwoju talentów. W pracy wykorzystuje swoje wieloletnie doświadczenia zdobyte na stanowiskach zarządczych w obszarze sprzedaży i marketingu w międzynarodowych koncernach farmaceutycznych. Anna jest licencjonowanym Coachem LMI, absolwentka Akademii Coachingu i Mentoringu TROP. Obecnie finalizuje proces akredytacji coachingu w International Coach Federation (ICF).

Kontakt: anna.augustyn@augustynconsulting.pl

Pułapka 1.

BRAT ŁATA

W tę pułapkę najczęściej wpadają menedżerowie rekrutowani wewnętrznie z zespołu przedstawicieli, którym teraz mają kierować. Jeżeli decyzja o rekrutacji została poprzedzona obiektywną analizą kompetencji przywódczych na podstawie okresowych ocen kompetencji, badaniem 360 stopni czy wyników centrum rozwoju (development center), a nowo mianowany kierownik posiada kompetencje lidarskie na wysokim poziomie, ryzyko pułapki jest małe. Jeżeli natomiast wyboru takiego dokonuje się (co nierzadko spotykam) przyjmując jako kryterium decyzyjne długi staż pracy przedstawiciela i jego bardzo dobre wyniki sprzedaży, a poziom przywództwa nie był nigdy obiektywnie zdefiniowany i w rzeczywistości jest niski, to ryzyko istnieje w znacznie wyższym stopniu.

Przynętą dla Brata Łaty jest przede wszystkim potrzeba bycia lubianym przez WSZYSTKICH członków swojego zespołu. Chce być lubianym i akceptowanym szefem. Czuję się nadal członkiem zespołu przedstawicieli, chociaż naprawdę stał się członkiem zespołu kierownictwa organizacji. Silna potrzeba bycia akceptowanym i lęk (świadomy lub nie) przed odrzuceniem i krytyką powodują, że Brat Łata:

- z trudnością komunikuje trudne dla zespołu decyzje
- komunikując trudne decyzje lub zlecając duże wyzwania nie utożsamia się z nimi, często odwołując się do „trzeciej strony”, np. „wiem, że dodatkowe 20% wzrostu jest dla was niemożliwe, ale rozumiecie, góra ...” (wymienne centrala, dyrekcja, marketing, prezes itp.)
- unika konfrontacji w rozmowie z podwładnym, ma kłopoty z egzekwowaniem
- unika komunikatu „ja”; np. zamiast powiedzieć: „Podjąłem decyzję, że chcę rozwiązać z tobą umowę o pracę” powie: „Musimy niestety się rozstać”
- na spotkaniach, podczas których dochodzi do tzw. „bicia piany”, dosyć typowego, kiedy trzeba wykonać zadanie, które jest trudne i istnieją obiektywne bariery do jego

zrealizowania, zamiast zająć postawę pozytywną zespołu poprzez argumentowanie i pokazywanie korzyści dla wspólnego celu oraz konstruktywnej wspólnej pracy nad strategią pokonywania tych barier, daje się wciągnąć w wir narzekania i niezadowolenia, prezentując postawę akceptacji dla podwładnych i deklarując swoją bezsilność i brak wpływu, używając sformułowań „No tak, ale kazali, nie rozumiem, nic nie mogę zrobić”

W jaki sposób ominąć pułapkę? Podczas sesji coachingowych towarzyszyłam takim kierownikom w spotkaniach z zespołem. Po tem wspólne analizowaliśmy ich przebieg. Co leży u podstaw zachowań typu Brat Łata?

Prawie zawsze, chociaż moim klientom trudno było się do tego przyznać, właśnie wspomniana wyżej potrzeba bycia lubianym i obawa przed odrzuceniem były przedkładane nad potrzebę osiągnięcia celu. Pierwszym krokiem do właściwych zachowań było dla moich Klientów uświadomienie sobie mechanizmu, który nimi kieruje. Uleganie owemu mechanizmowi, w zgodzie z własną naturą było zachowaniem najbardziej wygodnym, kosztującym najmniej wysiłku, bo naturalnym dla danej osoby. Zrozumienie siebie było początkiem przemiany. Analizowaliśmy również skutki opisanych wyżej zachowań wobec podwładnych. Spotkanie kończyło się frustracją przedstawicieli i brakiem wiary, że trudne też jest osiągalne. Nietrudno przewidzieć, że mój klient zaczął mieć poważne kłopoty z uzyskiwaniem planowanych wyników sprzedaży. Co więcej, jego przełożony odwiedzając przedstawicieli mojego Klienta, żeby zbadać przyczyny status quo, stwierdził, że poziom wiary w możliwość wykonania planu jest zerowy, a przedstawiciele w od-

powiedzi na argumentację Sales Managera, chętnie wspierali się taką samą opinią swojego RSMa. Sales Manager uzgodnił z moim Klientem plan naprawczy, dając mu pół roku na poprawę sytuacji. Powierzono mi wówczas proces pracy indywidualnej z RSMem.

Raz w tygodniu towarzyszyłam Klientowi przy analizie podwójnych wizyt i spotkaniach podsumowujących dzień pracy z przedstawicielem. Uczestniczyłam też w spotkaniach Regionu. W czasie pierwszych spotkań zdefiniowaliśmy bariery, które klient napotykał przy wdrażaniu nowych zachowań. W zasadzie powtarzały się one w każdej sytuacji. Klient zidentyfikował swoje myśli typu: „Przecież tyle lat byłem jednym z nich. Teraz, kiedy wymagam, myślą: „Ale ważniak, zmienił się, uderzyło mu do głowy”. Odczuwał przy tym wstyd, zażenowanie i silną obawę przed odrzuceniem jako dobry kolega. Emocje i opór przed wdrożeniem nowych, lidarskich zachowań, były silne. Umysłowanie sobie ich pełnym kształcie i wymiarze było kamieniem milowym.

Mój Klient musiał podjąć świadomą decyzję, co mu się bardziej opłaca w tej pracy – być lubianym przez wszystkich, pobłażliwym i ponosić konsekwencje w postaci planów naprawczych, które z reguły, jeśli zmiana nie nastąpi, kończą się wypowiedzeniem umowy o pracę, czy zmieniać utrwalone wzorce zachowań na te, które umożliwiają osiąganie celów (np. komunikowanie podwładnym swoich oczekiwań, egzekwowanie, motywowanie do zmiany i wyzwań), ponosząc przy tym koszt wysiłku emocjonalnego i intelektualnego, związanego ze zamianą tego, co łatwe i znane na nowe, ale skuteczne pod względem biznesowym.

Mając na względzie chęć utrzymania pracy Klient zdecydował się na ten drugi wariant. Po dwóch miesiącach Klient zauważył, że pożądana zmiana przychodzi mu coraz łatwiej, odnotował pierwsze sytuacje, kiedy np. używanie komunikatu „ja” w czasie udzielania informacji zwrotnej przedstawicielom, staje się automatyczne. Co więcej, zaczął odczuwać satysfakcję i odzyskał poczucie siły i sprawczości. Pozwoliło mu to poprowadzić zespół przez swój krytyczny okres naprawczy z sukcesem.

Pułapka 2. SUPERREP

To pułapka na osoby, które w pracy przedstawiciela mogły realizować swoje dwie kluczowe wartości życiowe: budowanie relacji z klientami i poczucie niezależności, wolności w organizowaniu swojego czasu. Obejmując stanowisko liniowego kierownika sprzedaży, napotykają trudności w całkowitym oddelegowaniu zarządzania tymi relacjami przedstawicielowi, który objął ich poprzednie terytorium. Sadząc, że NIKT nie zastąpi ich w załatwianiu najważniejszych spraw z najważniejszymi lekarzami, organizują sobie „dni samotnych wizyt w polu”.

Podobnie jak poprzednio, przeanalizujemy na przykładzie czemu to służy i jaki jest skutek takiego podejścia.

Moja Klientka, Sales Manager, od ponad roku kierowała zespołem Kierowników i Specjalistów do Spraw Kluczowych Klientów (Key Account Managerów, KAM) w firmie działającej w branży sprzętu diagnostyki laboratoryjnej. To szczególnie sektor biznesu, gdzie sprzedaż realizowana jest głównie na drodze przetargów publicznych, proces od zainicjowania relacji do uzyskania momentu sprzedaży jest długi, utrudniony procedurami przetargowymi. Klientka awansowała po siedmiu latach pracy jako KAM. W chwili objęcia kierowniczego stanowiska wiele transakcji było przez nią rozpoczętych. Dla klientów firmy to ona była twarzą firmy i zdarzyły się sytuacje, kiedy oczekiwano, że to ona, a nie, jak mówili kierownicy laboratoriów „Ten Nowy” będzie opiekować się nimi w dalszym ciągu. Moja Klientka, kierując się dobrem firmy, chętnie uległa oczekiwaniom.

W badaniu 360 stopni, które zlecono po roku jej pracy okazało się, że jej podwładni z obszaru na którym pracowała jako KAM, oceniają nisko stopień w jakim obdarza ich zaufaniem, nie są zadowoleni z jej procesu delegowania zarówno uprawnień jak i decyzji. W uwagach pod kwestionariuszami oceny znalazły się komentarze typu: „Nie wiem kto jest odpowiedzialny za moich klientów – czy to klienci X czy moi”, „Zniechęca mnie, że jestem odsuwany przez X od najważniejszych kontraktów” i tym podobne.

Na szczęście, dyrekcja organizacji

nie czekała, aż obniżająca się motywacja części zespołu znajdzie odzwierciedlenie w spadkach sprzedaży lub ewentualnej stracie pracowników.

Pracowałyśmy razem przez sześć spotkań. Jak zawsze w takiej sytuacji, Klientka określiła cel, który chce osiągnąć w tej wspólnej pracy. Zdecydowała, że będzie to „Podniesienie wyniku oceny 360 stopni w obszarze delegowania z 2 do co najmniej 4 w skali sześciopunktowej w kolejnym badaniu tego typu.

Zapytana przeze mnie w jaki sposób chce to osiągnąć, odpowiedziała, że zdaje sobie sprawę, że niezbędne jest „oddanie klientów KAMom”. Stwierdziła jednocześnie, że nowy przedstawiciel ma niewielkie doświadczenia, w związku z tym będzie jednak chciała zatrzymać sobie te najważniejsze relacje i chciała wypracować sposób przekonania KAMów, że jest to również dla dobra ich planów sprzedaży. W długiej dyskusji mocno trzymała się wersji, że nie wystarczy odpowiednie wsparcie młodego KAMa, nie wystarczy podwójne wizyty, ona po prostu MUSI odbyć te wizyty sama, żeby były skuteczne, żeby jej klienci nie stracili relacji, która trwała tyle lat, żeby nie poczuli się opuszczeni.

Trochę metodą zdartej płyty powtarzałam pytanie „Po co Ci naprawdę te samodzielne wizyty? Co z tego masz Ty, nie firma, tylko TY jako osoba?”. W końcu coś się w Niej przełamało i odpowiedziała, że tyle lat sama decydowała o swoim czasie pracy. Wiele z jej relacji biznesowych przekształciło się w serdeczne para przyjacielskie rela-

cje, udawało jej się przy tym nie tracić z nich biznesowych korzyści. Miała poczucie, że nikt jej nie kontroluje w stały sposób, że jest rozliczana za wynik. To jak go osiągnie w dużej mierze zależało od niej samej.

Obecna praca wymagała średnio dwóch dni w biurze, długich godzin spotkań firmowych, zwiększyła się znacznie ilość pracy administracyjnej. Dodatkowo odbywając w „polu” podwójne wizyty musiała dostosować swój plan dnia, terminy spotkań, zazwyczaj plan geograficzny podróży do swoich podwładnych. To wszystko stanowiło dla niej trudną do zaakceptowania zmianę.

Dlatego też, każdą propozycję od klienta samodzielniego przyjazdu przyjmowała z ochotą. Często proaktywnie podejmowała decyzję o odciążeniu KAMa z realizacji najtrudniejszych spraw. Tak naprawdę chciała, mówiąc kolokwialnie, „wyrwać się z kiera-tu”, dać sobie przestrzeń, popracować trochę trybem, do jakiego przywykła, i który bardzo jej odpowiadał.

Tak jak poprzednio, trudno jest nie ulec przynięciu poczucia wolności i posiadania prywatnych relacji z klientami, jeżeli takie są Twoje wartości życiowe. Jest łatwo dać sobie furtkę, jak to zrobiła Y. Jeżeli pracujesz i masz iść „pod prąd” swoim wartościom, to tego też Ci nie radzę, bo będziesz nieszczęśliwy.

Moja Klientka zrozumiała konsekwencje swojej drogi, zdecydowała się na oddelegowanie tych relacji KAMom, udzielając tym młodym maksimum swojego wsparcia, ale w taki sposób, żeby już żaden klient nie miał wątpliwości, kto jest teraz odpowiedzialny za biznes na tym terytorium. Wykonała też sporą pracę znajdując odpowiedź na kluczowe pytanie: „W jaki sposób mogę realizować swoje wartości – poczucie wolności, budowanie relacji, tak aby służyło to motywacji do osiągania wyników przez moich ludzi?”. Domyślcie się, że mając w końcu w większości terenową pracę nie było to niewykonalne.

Kolejne badanie opinii miało miejsce 2 lata po pierwszym. Tak się złożyło, że nie miałyśmy z Y częstego kontaktu. Niedawno zadzwoniła do mnie. Delegowanie decyzji i kształtowanie samodzielności podwładnych – na 5!

Twierdzi, że to, co umożliwiło jej zmianę, to uświadomienie sobie, co NAPRAWDĘ nią kieruje. A potem to już „tylko” praca nad tą zmianą, żeby się utrwałała.

Pułapka 3. LABIRYNT

Pracowałeś jako przedstawiciel (lub KAM), byłeś ekspertem po tych kilku latach w swojej dziedzinie. Do Ciebie kierowano nowozatrudnione osoby na szkolenie, to Ty uczestniczyłeś jako ekspert z pola w spotkaniach marketingowych, współpracując z kierownikami produktów nad nowymi kampaniami. Pracowałeś w prostej zależności – Ty/Klient, Ty/ Liniowy Kierownik Sprzedaży.

Dobrze Ci szło i zostałeś kierownikiem produktu. Rozpoczynasz pracę w nowym dla Ciebie, biurowym środowisku, na którym nie masz doświadczeń, a Twoja wiedza, jeżeli jest, to w najlepszym wypadku teoretyczna.

Duża korporacja to z reguły zawily labirynt struktury, wzajemnych powiązań i wspólnych projektów osób należących do różnych działów w tej strukturze. Ale przede wszystkim to labirynt zbudowany z ludzkiej różnorodności – wartości, temperamentów, poziomu dojrzałości ludzkiej i zawodowej. To także często, wbrew pozorom, labirynt wielu sprzecznych interesów, intryg, rywalizacji. To na szczęście też labirynt wzajemnych sympatii, uznania, autorytetów.

Od pierwszych dni wchodzisz w złożone relacje strukturalne. Podlegasz Kierownikowi Marketingu, ale masz wielu partnerów w biznesie (doradcy medyczni i kierownicy medyczni, pracownicy działów tzw. regulatory czy PR, często kierownik finansowy). I the last but not least masz swojego najważniejszego wewnętrznego klienta – zespół sprzedaży z całą jego często mocno zhierarchizowaną strukturą.

To, że nie umiesz się jeszcze w tym systemie sprawnie poruszać, że dziedziny, w których ekspertami są Twoi partnerzy biznesowi są Ci całkiem obce, to stan normalny. Będziesz się tego systemu uczył kilka kolejnych lat. Zapewne po roku będziesz już sprawnie funkcjonował. Masz szczęście, jeżeli rozumie to Twój bezpośredni przełożony. Jeżeli tak jest, zaplanuje Twój system szkoleń, podzieli się z Tobą swoją wiedzą i doświadczeniem, być może przydzieli Ci mentora z grona doświadczonych marketingowców. Będzie prowadził stopniowy proces uczenia Cię i usamodzielniania. Będzie też akceptował, że popełnisz na początku błędy, być może czegoś nie dopilnujesz. To również czas Twoich porażek, które będą cennymi lekcjami Twoich przyszłych umiejętności.

Niestety, szefa masz jednego, a partnerów

w firmie co najmniej kilku i każdy z nich jest inną osobą. Pułapka, która czeka na Ciebie w tej sytuacji to oczekiwanie od siebie bycia ekspertem i spełnienia oczekiwań wszystkich dookoła natychmiast.

Pułapka ta wynika z wielu przyczyn. Najczęściej spotykałam się z dwiema. Pierwsza, to perfekcjonizm, zbudowany na nadmiernych, nieadekwatnych do obecnych (podkreślałam: obecnych) możliwości własnych. Druga, to deficyt asertywnych zachowań w relacjach z innymi.

Jeżeli Twoja sytuacja jest/będzie podobna do opisanej wyżej, ważne dla Ciebie będzie ustalenie Twoich celów i wynikających z nich działań w pierwszym roku pracy na nowym stanowisku, z przełożonym. Kolejnym krokiem może być zdefiniowanie wiedzy i umiejętności, które będą niezbędne do ich zrealizowania, z jednoczesnym określeniem w jaki sposób i kiedy ewentualne deficyty zostaną uzupełnione (szkolenia, mentoring, coaching, itp.). Pozwoli to Wam podjąć decyzję, które działania zdołasz przeprowadzić sam, w których czyjeś wsparcia i w jakim zakresie potrzebujesz.

Kiedy w początkowych miesiącach Twojej pracy spotkasz się z niezadowolaniem, czy nieadekwatnymi roszczeniami lub oczekiwaniami wynikającymi z braku Twojego doświadczenia od innych osób w firmie, w krytycznych sytuacjach będzie Ci łatwiej uzyskać wsparcie od własnego przełożonego w ustalaniu priorytetów.

Kilakrotnie spotkałam się w procesie pracy indywidualnej z Klientami z konfliktami rodzącymi się w zespole pracowników pracujących dla różnych działów, ale prowadzących wspólnie projekty (np. kierownik produktu i liniowy kierownik sprzedaży). Klienci, których mam na myśli mieli wówczas krótkie doświadczenie menedżerskie. Zdarzało się wtedy, że kierownik produktu udzielał np. mailem negatywnej i dosyć agresywnie wyrażonej informacji zwrotnej nowemu RSMowi, ten w reakcji obronnej i dużym poziomie stresu równie nerwowo odpisywał koledze, umieszczając w kopii maila dyrektora marketingu. Ten, łatwo zgadnąć, mając szefa „w kopii” podejmował akcje kolejnego „napadu” na RSMa z kopią do obu dyrektorów i tak koło wzajemnej wojny zatoczyło absurdalny krąg, efektem kuli śnieżnej doprowadzając do eskalacji problemu.

Dlatego też, jeżeli jesteś nowy w zespole menedżmentu, nie miałeś jeszcze czasu na zbudowanie zaufania i jesteś w pierwszej fazie uczenia się nowej roli, przyjmuj zarzuty otwarcie, ale asertywnie stawiaj granice w formie, w jakiej są stawiane. Pilnuj, żeby osoba,

która jest zła na Ciebie powiedziała, o które zachowanie jej chodzi i w jaki sposób chciałaby, żeby prowadzona była Wasza współpraca. Nie pozwól na deprecjonowanie Ciebie jako osoby (poznasz to po komunikatach typu „Ty jesteś... Ty zawsze... Ty nigdy”).

Przerzucanie się mailami z kopiami do przełożonych, kiedy można rozwiązać problem przez osobiste porozumienie się jest ryzykowne dla obu stron konfliktu. Zawsze należy dążyć i oczekiwać tego od innej, wprost im to komunikując, do rozwiązania spornych kwestii „w cztery oczy”. Złość i agresję przekształć w dyskusję o faktach, zachowaniach i efektach na wynik, na współpracę, na skuteczność.

Ale korporacja to złożony mechanizm. Mogą zdarzyć się i takie sytuacje, kiedy strony nie mogą dojść do porozumienia, zwłaszcza w przypadku różnic osobowościowych lub sprzeczności interesów. Wtedy, istotne dla Ciebie będzie zachowanie drogi służbowej. Nigdy nie zgłaszaj skarg bezpośrednio do szefa skonfliktowanej z Tobą strony. Porozmawiaj zawsze najpierw z tą osobą, jeżeli zaistnieje konieczność, sprawę przedyskutuj ze swoim przełożonym. On niech podejmie decyzję, czy wystąpi w roli mediatora, czy będzie rozmawiał z przełożonym Twojego kolegi.

Pomijanie ścieżki służbowej (jakkolwiek brzmi to sformułowanie sztywno i nieprzyjemnie) w dużej organizacji wywołuje wysoki poziom entropii i nie służy celom organizacji.

Nie sposób opisać tu wszystkich pułapek, które zastawia na drodze młodego kierownika korporacyjne życie. Opisałam jedynie te, które najczęściej były podnoszone przez moich Klientów i Zleceniodawców. Bardzo często zastawiają je sami na siebie kierownicy, jak przedstawiłam wcześniej, nie zawsze w pełni świadomie.

Mam nadzieję, że są Czytelnicy, którzy obruszą się po przeczytaniu tego artykułu i powiedzą: „Mnie to nie dotyczyło, a też kiedyś zaczynałem”. Ale, jak to powiedział XIX wieczny malarz Gustave Courbet „Ja maluję tylko to, co widzę. Nie chcę malować aniołów. Nigdy żadnego nie widziałem”...

